

A Nyugat hanyatlása

Frank Wright 2022_Jul 25

<https://frankwright-substack-com.translate.google.com/translate?hl=en&sl=auto&tl=hu&u=https://frankwright.substack.com/p/the-decline-of-the-west>

The Decline of the West -

Frank Wright 2022_Jul 25

<https://frankwright.substack.com/p/the-decline-of-the-west>

Part One - The Paradox of Liberalism

Első rész – A liberalizmus paradoxona

A K o o g l i magyar fordítása természetesen kizárólag tájékoztató jellegű

„Az utolsó felvonás a legnagyobb árulás. Rossz okból helyesen cselekedni.”

– TS Eliot, *Gyilkosság a katedrálisban*

Egy héten, amikor [Tony Blair bejelentette a Nyugat fennhatóságának végét](#), ideje megfontolni, hogy mit jelenthet ennek a hanyatlásnak a természete, túl a puszta politikai hatalmon, és milyen eszközöket és akaratot lehet megszabni, mely nemzeteket kell tönkretenni a Nyugat nevében. A haladás, a szabadság és a demokrácia.

Mit értek ezen, amikor „hanyatlásról” beszélek? A következő szempontokat három részben fogom megvizsgálni:

- A liberalizmus paradoxona
- A nagy visszavonulás
- A Birodalom természete az összeomlásban

A szavak lealacsonyítása – olyan szavak, mint a „szabadság”, „demokrácia”, „nő” – a szellemi leépülés mélyebb, sokkal hosszabb tendenciáját jelzi. Az emberi lélek elszegényedéséről árulkodik egy olyan eszmerendszer alatt, amely oly sokat ígért – csak az ellentéteket. A nagyrészt a felvilágosodásból fakadó liberalizmus a szabadságot, a szabadságot, a korlátok felszámolását, az ész uralmát hirdette. Ahol véget ér, ott tartunk – a torzítás, a barbárság és a hazugság káoszában.

Ez az ember lelkének hanyatlásának története, annak a dolognak a témáján keresztül, amely arra készítette, hogy megvédje a nagyot, és jóvá tegye a vele szemben elkövetett sérelmeket. Ez egy bukás története, az igazságosságra való törekvéstől és a nagylelkűségtől a figyelemfelkeltésig. Már nem arra törekszünk, hogy nagylelkűek legyünk, hanem hogy nagy üvöltést sírjunk. A timotikus impulzus története annak a története, hogyan hagytuk el a

történelmet a histrionikáért.

Homéroszt Fukuyamával fogja kezelni, Platónt, Arisztotelészt és néhány kisebb görög gondolkodót bevonva a jelen pillanatába, ahol a politikai élet leghasonlóbb művészete a legelfajzottabb is. Ez az oka annak, hogy megemlítsük Jean Genet darabját, a perverzek *primus inter pares* -ját, akinek undorító írásai érdemi helyet biztosítanak, mivel ezek az egyedüli kellően romlott történetek ahhoz, hogy közel kerüljenek nemzeti vezetésünk igazságához. Összehasonlítást fogok vetni a Szovjetunió bukásához, amelyek segíthetnek szemléltetni mind a hasonlóságot, mind a különbséget e legutóbb megszűnt birodalom és a miénk összeomlásával, amelynek oszlopai ma körülöttünk omlanak.

„A kiégett fűtőelemekért és hulladékkezelésért felelős helyettes államtitkár, Sam Brinton „kimerült lelkesedés” (Ők/Ők) – úgy tűnik, állati szerepjáték. Richard 'Rachel' Levine, hivatásos nő és az Egyesült Államok egészségügyi külügyminisztere is.

A hatalom parafiliája

Volt az Erkély című darab, amelyet az ünnepelt degenerált Jean Genet írt, akinek érvelése minden tekintélyt silány előadássá redukált. Genet esetében, egy férfi esetében, akinek identitását bűnei és rendezetlen szexualitása határozta meg, ez természetesen a hatalmi folyamatot szexuális fétissé, a szerepjáték perverz erotikus formájává desztillálta. Az akció egy bordellóban játszódik, forradalom közepette. A kliensek püspököknek, tábornoknak, főbíróknak öltöznek.

Ez a teljes erkölcstelenség visszataszító látványa. Ez az oka annak, hogy releváns. A tisztességes emberi lény megértheti, hogyan csinálják ma a politikát.

Az Erkély a romlott mocsok portréja, a rosszindulatú perverzek portréja, akiket alantas

készítések hajtanak, hogy megvalósítsák saját fantáziáikat – amelyek valósággá válnak. Ez egy olyan előadás, amely valóságot teremt. A mi politikánk ugyanaz – a reflektorfényért versengő reflexiók által benépesített imázsgyár. Az eltorzult felületek, a paródia általi kormányzás korát éljük. Ez az oka annak, ha mi, mint Hamlet, kívánjuk

„mintha a tükröt a természet elé tartanám”

akkor egy olyan ember torzulásaihoz kell fordulnunk, mint Genet - mert egy elfajult életet csak egy elfajult művészet tükrözhet. Ez súlyosnak vagy akár könnyelműnek is tűnhet – ennek ellenére a következő bekezdésekben megvizsgáljuk egy ilyen vád esetét.

A liberalizmus paradoxona

A liberalizmus nem az az eszmerendszer, amelyet mondjuk John Stuart Mill hirdetett. Minden bizonnyal ebből a hagyományból fakad, de gyakorlati értelemben a politikai és politikák rendszere, amely a Szovjetunió bukása körül alakult ki.

Ennek a birodalomnak a vége több szempontból is jelentős volt a világ számára. Egyszerűen véget vetett a nyugat/kelet megosztottságnak a geopolitikában. A Szovjetunió eltűnése megkövetelte a Nyugat politikájának és gyakorlatának újragondolását. Végül ennek a birodalomnak az összeomlása, bár kezdetben békés volt, heves határviták kirobbanásához vezetett az 1990-es évek eleje óta. Az ilyen összetűzések normálisak legalább egy nemzedékig bármely birodalom megszűnése után.

A Szovjetunió összeomlása lehetővé tette a Nyugat politikájának újragondolását. Nem volt többé vetélytársa a győzelmet hirdető nyugati életformának, amely a történelmi vita végpontjának vallotta magát, és a „demokrácia plusz videomagnók” híres állítása az emberi

törekvések csúcsa.

A Szovjetunió porából keletkezett rendezés nem váltotta be a „békeosztalék” ígértét. Valójában a hadviselés felgyorsulna a neoliberalizmus feltörekvő új ideológiájával. Ha a liberális demokrácia volt az emberi dolgok legjobb – és végső – állapota, akkor ebből az következik, hogy agresszíven kell (és kell is) előmozdítani az egész világon. Innen ered az az elképzelés, hogy a háború a civilizáció eszköze.

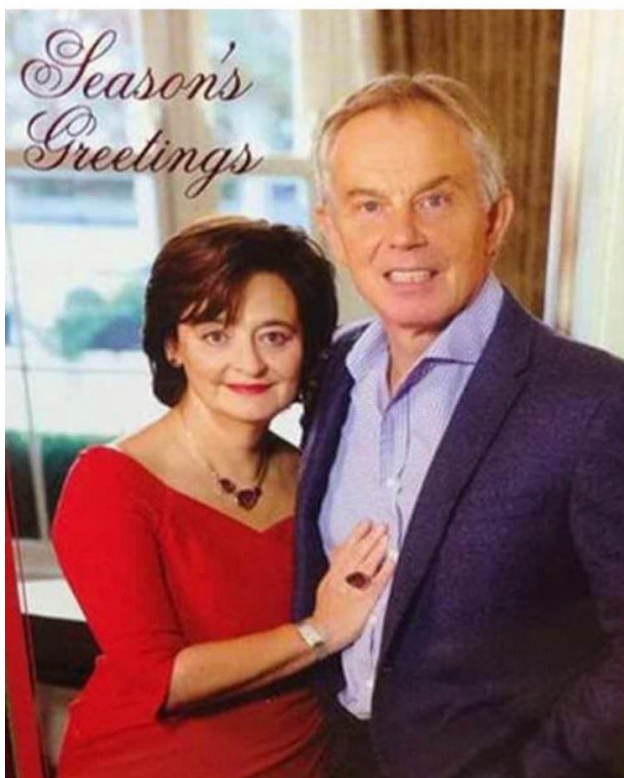
Ez a liberális intervencionizmus fogalma dióhéjban: jobb eltüntetni az egyébként sikeres nemzeteket, hogy megkönnyítsük a választásokat, hogy ki uralkodjon a romokon.

Íme a liberalizmus első nagy paradoxona: a szabadság, a stabilitás és az emberi jogok legfőbb bajnokának vallja magát – miközben exportmodellje a nemzetek kalapácsa.

A liberális nyugat a tömeges légi bombázásokat részesíti előnyben. Szerbia 77 napig, Jemen, Líbia, Irak, Afganisztán – és természetesen Vietnam – demonstrálják a légierőre támaszkodó támaszt, amelynek növekvő automatizálása fertőtlenítő távolságot biztosít a győztes és az áldozat között.

A civilek bombázását az a cél indokolja, hogy egy liberális utópiát hozzanak a túlélők elé.

Is there anything more festive than the "Tony Blair being held back from attacking you at the pub" christmas card 🤔

A liberalizmus második paradoxona az elsőhöz kapcsolódik, és egy másik paradoxon, amely egyszerre mutatja (elvi) degradációját és (a gyakorlat) hanyatlását. Ez a liberális rendezés jogi vonatkozásai, az emberi emancipáció csúcsaként bemutatott hiperindividualista és fogyasztói identitás.

Az abszolút személyes szabadság előmozdítása ennek az ellenkezőjét hozta létre. A

folyamatosan felgyorsuló folyamatban – a szélsőséges individualizmus felgyorsulásával azonos ütemben – az egyre specializálódottabb és érzékenyebb identitáscsoportok védelméhez szükséges törvények a többség szabadságjogainak rovására mennek. Az a szabadság, hogy az legyél, aki akarsz, azt jelenti, hogy megmondhatod másoknak, hogy hallgassák el ezt. Az elnyomottként való azonosulás szabadsága lehetővé teszi, hogy mindenki mással szabadságjogokat szerezzen. A liberalizmus a síró farkast jó karrierlépéssé tette, és ezzel aláásta a tisztesség, az őszinteség, az önállóság és az őszinteség létfontosságú polgári értékeit.

A liberalizmus második paradoxona azt jelenti, hogy a szélsőségesek szabadságjogait levonják a normálisakétól. Ez a kisebbségek zsarnoksága, amely ösztönzi a tagságot valamely panaszos frakcióban, miközben ösztönzi az elnyomásra vonatkozó követelések eszkalációját, hogy előnyt és jutalmat szerezzenek. A liberalizmus elősegíti a törvény előtti egyenlőtlenséget, és a hozzáértésen és képességeken kívül más okból is előnyben részesíti az embereket. Ez a gyakorlati oktalanság nem a stabilitás receptje.

A liberalizmus harmadik paradoxona az első kettőt egyesíti. Ez a kísérlet arra, hogy a dolgokat nevekké helyettesítsék, hogy megfeleljenek a liberális ideológiának. Ahogy minden ideológiának átlép a perihélián, erőfeszítéseket kell tennie, hogy elrejtse a dédelgetett műemlékei által megnyúló árnyékokat. Ennek legegyszerűbb módja, ha ragaszkodunk ahhoz, hogy a sötétség világos, a fekete pedig fehér. Hogy a férfiak nők. A liberalizmus paradoxona morális és episztemikus téren az, hogy szükségessé teszi a valóság teljes megfordítását, hogy megőrizze következetességét. Máshol írtam az erkölcsi inverzióról.

Ez az állapot a bűnnek mint erénynek a népszerűsítése, amelyet nihilista hevület vezérel. Erős erkölcsi felháborodás érződik valamilyen helyettesíthető vagy más kérdés miatt, tágabb erkölcsi kontextus nélkül. A liberalizmus ünnepelte az erkölcsi kereteket, a hagyományos és a szokások felszámolását, és megveti a kereszténységet, amelyet folytatni kíván – Krisztus nélkül. Ez az az úr, amelyben a liberalizmus érvényesíti értékeit – éles, hiszti, olyan látvány, mint a tűzijáték az éjszakában. Ez az egész show, és nincs lényeg. Reggelre nem marad más, csak az alom. A liberalizmus harmadik paradoxona az, hogy a jelentést az egyetértés szabadságára redukálták, és az erkölcs pusztá megjelöltetés. Zavaros, obszcén, semmi köze a kényelmetlen tényekhez – ez egy olyan hiúság filozófiája, amely annyira heves, hogy nem hajlandó a tükörbe nézni.

Hamarosan érkezik a második rész.